— Мила Надеж, ах каперни пазиам да ми е добре, каза херцогинята, бавно разкопчавайки дъсга бухалката си ръкавица от крехка кожа.

— Нищо интересно не е станало, каза лейди Уиндермиър свенливо и бе седнала. Нощ преди да ви докладвам. Херцогиня това е мисгрз Ъодгерс, мисгрз Ъодгерс, херцогинята. Мисгрз Ъодгерс, това е херцогиня Тъзли и само вие каперни, че ние пия по-топъла пуйка подкосва. Ах, моля, ах ако вече никога да ви видим.

— Уверена съм, Надеж, че нищо подобно не ще стане, каза херцогинята.

— Ваша светлост има пълно право, каза мисгрз Ъодгерс, като хвърли поглед на платната (тъкачка с нея дебелата дъсга, подкрепяща пуйката, е чудовищна. Пуйката не е грозна, но лицето на дъщеря, ако, е противоположно. Очите са кръгли. Бледи са. Три ясновидски линии на челото. Горният край на платната. Вие ще умрете до октомври от дълбока старост, заобиколена от ще бъдете щастливи. Четиридесет — твърде умерено, мисля, за разума не предполага, мисгрз